

Ja hi tornem a ser

JORDI DALMAU

Són ja uns quants els noms propis de la nostra geografia litoral que figuren a l'actual llista negra dels preparatius i/o conflictes urbanístics, males pràctiques, irregularitats, que s'estan perpetrant a la Costa Brava, llaminera que sempre ha sigut. Aquest deu ser un singular atractiu, ben seu, iniciat ja amb aquella antiga història dels pirates que va deixar al país el testimoni molt ben construït de les torres de guaita, per alertar del perill.

Des que la Costa Brava, a la modernitat, va ser considerada recurs turístic de gran preferència se'n ha vist de totes per conservar la seva integritat paisatgística, el seu motiu essencial. A l'època del franquisme els molts negociants de parcel·les, llicències i companyia es varen abraonar sobre aquest territori litoral mimat per la naturalesa i varen deixar-hi un reguitzell de construccions i destruccions de mal gust, privilegis, lluites per l'enriquiment fàcil i destrosses irreparables. A la vinguda de la democràcia semblava que a la Costa Brava li tocaria una endreça, d'entre les moltes coses que s'havien d'endreçar; vull creure que sí, que alguns principis de seny es varen establir i que l'esperança de les bones normes i de les millors pràctiques podien regir una Costa Brava sense indignitats. Si no m'he descomptat, aquestes són les administracions amb alguna competència al litoral gironí: els municipis, els consells comarcals, la Diputació de Girona, la Generalitat de Catalunya, i l'Estat espanyol. (El detall de les respectives atribucions és un laberint perdedor, començant per exemple pels 6 metres a partir del mar que corresponen a una administració, mentre una altra arriba als 20 metres.) Tanta administració plena de lleis, reglaments i lletra petita requereix servidors eficaços i transparents als 22 municipis que integren la Costa Brava.

Com una vella cançó de l'enfadós, en aquest últim temps van saltant als informatius uns noms propis tenyits de llàstima i ràbia, tota una gamma de fets consumats, projectes nefastos, requalificacions estrambòtiques, consistoris moguts estranyament, i tota una corrua de pràctiques que s'haurien d'haver deixat enrere a l'adveniment de la democràcia. Ara, llegint notícies dels llocs afectats que es poden allargar amb un penós etcètera, la gent sensata de la majoria silenciosa pot dir que ja hi tornem a ser. Des de baix, des de la sorra neta del mar, hi ha la percepció que els de dalt pretenen rentar-se'n les mans, l'un per l'altre, i ho fan amb una mateixa palangana d'aigua bruta.

En diferents èpoques aquesta terra ha sigut testimoni d'unes manifestacions d'estimació del paisatge i del valor del civisme més convençut. Una vegada va ser pels Aiguamolls de l'Empordà, una altra per la platja de Castell, i altres ocasions, mobilitzacions i lluites intel·ligents i exemplars. Ara, any 2016, no hi hauria d'haver cap motiu per desplegar, altra vegada, les pancartes i crear plataformes de reivindicació contra els estralls que abunden massa. Ara cal valorar justament la tenacitat i el patriotisme d'aquelles lluites realitzades en anys anteriors. Amb gairebé quaranta anys de democràcia, hauríem de confiar plenament en les nostres institucions -vigilants sobre el paper- i que no donin peu a les indignacions populars per les malifetes, que es preparen i s'executen contra tot respecte i amb el baf d'unes presumptes complicitats.

Mentrestant, algun constructor ja va desgraciant un altre penya-segat irrepitable, i algun promotor ja va donant els últims tocs al projecte d'un altre port nàutic. I així una magnífica Costa Brava es va convertint en una costa d'alta pirateria, ara sense torres de guaita.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/05/05/ja-hi-tornem/781396.html?utm_source=rss